

Старі Коні

Неподалік від районного центру – Зарічного, є невеличке село Старі Коні. Дивна назва. Звідки вона прийшла до нас? З яких давніх часів? А ось яку легенду розповіла мені жителька цього мальовничого куточка Ольга Галуха.

Бабуся повідала, що тут, на полі Урочисто-Клин воювали козаки зі шведами. Тим часом вирішила цариця Катерина їхати до свого коханого полководця Полюхович у містечко Серники (тепер с. Серники). Та не виявилось полковника там. Тому послала цариця на його розшуки своїх старців-посланців. Ті ж дізналися, що сидить полководець у темниці в Чорториську, що на Волині, куди одразу й поїхала цариця. По дорозі натрапила вона на поселення з шістьма хатами, де неподалік пасся старий кінь, на якого цариця звернула увагу. Зустрівши людей, Катерина поцікавилась, що то за місцевість. Але люди не знали, що відповісти, бо ці місця не мали назви. Тоді цариця Катерина сказала, що село буде називатись Старі Коні.

І вирушила вона далі в дорогу. Коли цариця заїхала в Чорториськ до темниці, то попросила, щоб відчинили їй усі камери. Так і зробили. Але Катерина не знайшла там свого полководця. Тоді цариця попросила, щоб їй дали план темниці. У ньому біля умовного позначення однієї з камер стояла крапка. Цариця поцікавилась, що то за знак. І їй пояснили, що він означає. Тоді Катерина наказала розбити стіну, за котрою, як виявилось, була ще одна маленька камера, де й сидів полководець Полюхович. Звільнила цариця свого полководця, забрала його з собою, а Чорториськ спалила.

Полинемо на кілька десятків років назад, у минуле... За часів польської шляхти територія нашого району відносилася до Брестського воєводства Пінського повіту з районним центром Морочно.

У районі був начальник (вуйт), котрий мав заступника і писаря; суддя, при якому були писар і заступник судді, а також була поліція, до складу якої входили начальник, комендант і чотири поліцаї. А в кожному селі, у тому числі і в старих Конях, обирали сотника і двох десятників. До сотника люди зверталися зі своїми скаргами. Він також збирав податки і відвозив їх до Морочно. А два рази на тиждень возив і пошту. Сотник та обоє десятників не мали окремого приміщення. Коли необхідно було зібрати податок, десятники ходили до людей по хатах, повідомляючи про те, що саме у визначений день вони повинні принести до сотника додому, який і віз зібране до районного центру.

Клубу в селі не було. Тому збиралися хлопці з дівчатами гуртом, щоб поспілкуватися, а в неділю, коли хлопці замовляли за гроші музику, ще й потанцювати. Була в Старих Конях “своя” музика – дві скрипки і бубон. “На масовку” на два місяці приїжджали в село моряки з Пінська. Отож щонеділі збиралися люди, почувши музику (в моряків був свій оркестр), щоб відпочити й потанцювати.

Плавали по річці за маршрутом Старі Коні – Пінськ і три пасажирські катери. Тому їздили мешканці села до Пінська, возили туди на продаж яйця, масло, старий одяг, а привозили звідти в село тканину, сіль та інші речі.